

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚEPOSU, OTILIA

Aerul din oase / Otilia Țeposu. - București : Eikon, 2019
ISBN 978-606-49-0001-2

821.135.1

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Otilia Țeposu

Aerul din oase

E I K O N

București, 2019

Cuprins

<i>Toamnă veche</i>	9
<i>Frig</i>	11
<i>Sfârșit</i>	12
<i>Lumina</i>	14
<i>Păpușa din vis</i>	15
<i>Banchet</i>	17
<i>Ochii</i>	18
<i>Acuarelă de amiază</i>	19
<i>Cutia cu nasturi</i>	20
<i>Copilărie</i>	21
<i>Lecția zilei</i>	22
<i>Ziceri</i>	23
<i>Sărăcie</i>	24
<i>Pe partea inimii</i>	25
<i>Portret în oglindă</i>	26
<i>Așteptare</i>	28
<i>Turnir</i>	29
<i>Toate erau desperecheate</i>	30
<i>Norocul</i>	32
<i>Cântar</i>	34
<i>Poem de dragoste</i>	35
<i>Două scaune</i>	36
<i>Poem de dimineață pustie, în loc de cafea</i>	38
<i>Poem de dragoste</i>	39
<i>Refuz</i>	40
<i>Chemare</i>	41
<i>Autobiografie</i>	42

<i>Rugămintele</i>	43
<i>Sistem imperfect</i>	44
<i>Până la capătul privirii</i>	46
<i>Întrebare</i>	47
<i>Dintr-odată</i>	48
<i>Nimic</i>	49
<i>Autoportret</i>	50
<i>Drușca</i>	51
<i>Poem din umbră</i>	53
<i>Medievală</i>	54
<i>Autoportret de iarnă</i>	55
<i>Vulpea</i>	56
<i>Acuarelă</i>	59
<i>Invitație la o cafea</i>	60
<i>Vis</i>	61
<i>Dimineață</i>	62
<i>Haină străină</i>	63
<i>Alt vis</i>	65
<i>Aerul din oase</i>	66
<i>Ultimul ceai</i>	67
<i>Când scrii moartea</i>	69
<i>Vis de Ajun</i>	71
<i>Te-aș fi născut a doua oară</i>	72
<i>De ce?</i>	74
<i>Acuarelă</i>	75
<i>Laudă Morții</i>	76
<i>Lacrima</i>	77
<i>Trecere</i>	79
<i>Alte ziceri</i>	80
<i>Recviem</i>	81
<i>Șotron cu Moartea</i>	82

Toamnă veche

Eram la geamul unui spital
la cel mai de sus etaj,
mai sus de-atât nu era decât cerul,
și număram vagoanele unui tren văzut în depărtare.

De două ori pe zi
orizontul meu se făcea când rotund, când pătrat,
albastru, verde, ori negru,
după cum erau vagoanele
trase de locomotivă.

Așa a început toamna aceea.

Toate erau bune și frumoase,
dar neputința creștea în trup
ca merele pe creanga unui măr.
Eu număram vagoane
ca să aflu de fiecare dată alt număr,
numărul zilei,
care nu se împărțea niciodată la doi.

Într-o zi a început ploaia.

Privind vagoanele ude am înțeles

---

că nu mai e mult și vei veni.
Locul tău era deja pregătit.

Nu știam cine ești,
nu te cunoșteam încă,
nu te mai văzusem
nici măcar în vis.

Dar în povestea mea ploua așa de tare,
ploua ca afară,
și-am simțit că trebuie să vii,
oricum ai fi și orice ai crede,
ca să mă aperi de ceața crescută în mine.

În toamna aceea am stat mereu la geam,
așteptam ajutor dinafară,
soarele meu nu mai răsărea.

Număram vagoanele unui tren,
de două ori pe zi
trăgeam după mine
tristeți și melancolii,
rotunde, pătrate,
verzi sau negre.

Când ai ajuns tu, era deja prea târziu,
toamna aceea era numai o amintire,
locomotiva era abandonată pe-o linie moartă
și în vagoane aveau loc doar niște stafii.

Frig

Simt frigul tău când taci,
tremur de nepăsare.

E ca și cum ți-aș spune
că mă dor mâinile
și tu le iei să le-ncălzești
numai că, distrat, împrăștii peste ele
înghețul de la miazănoapte.

Ai grijă,
ți-am zis de-atâtea ori,
dacă le strângi prea tare,
degetele întinse spre tine
se rup ca și cum ar fi de sticlă.

Dragul meu, dragul meu,
ce ne facem acum,
siliți să trăim de aceeași parte a cuvintelor?
Nici măcar o fisură
în platoșa cu care mă apăr
și totuși tristețea ta
îmi cerne nisip de argint sub pleoape.

Sfârșit

Necheză în mine caii
uitați la păscut
de bunicul bețiv,
acela care a murit orb și ars,
în pădure, la făcut cărbuni.

Cum să-i domolesc,
cum să-i opresc
în câmpul pustiu ce le stă înaintea?
N-am tipsie cu jăratec,
să-i atrag, să-i hrănesc,
să le împletesc în șuvițe prelungi coama,
ca să-i apăr de nevăstuicile fermecate.

N-am ce le da
ca să rămână lângă mine mereu.
Cum să-i opresc din fuga bătrână,
câtă vreme
nu mai am nici măcar un vis din lumea aceasta?

Ce-a mai rămas
din paradisul pierdut și scurs în noi?
Un colț de stradă, o cărare
printre copaci bătrâni.

Cum să mai fiu sigură
că asta e iarba
pe care pot să pășesc,
dacă nu mai am pe cine să întreb?

Pe tine, Moarte?
Am obosit.

Lumina

Alunecarea victimei către călău
laba păroasă încheștată
de piciorul
ce nu mai poate fugi.

Unde ești, spaimă a mea?
Unde ți-s ochii?
Vreau să văd în ei
lumina rămasă în urma rănii.

Păpușa din vis

Uneori,
mă suspectez de lașitate.
E ca și cum n-aș vrea,
ori n-aș putea,
ori n-aș ști,
ori m-aș rușina
să te recunosc.
Nu mai am decât linia subțire a gurii
și certitudinea că nu mă mai doare nimic.

Cum vrei să apar înaintea ta?
Tu, care-ai fost atât de naiv,
încât nici măcar nu ți-ai presimțit moartea.
Degeaba te-am strigat,
sunete străine cădeau între noi,
nu le puteam opri
erau ca lăcustele în iarnă.

Ți-aduci aminte?
În ziua aceea
femeia săpa cartofii, pe deal,
vântul scutura ciulinii, iarba și
basmaua ei neagră, decolorată.
Am mințit foamea cu vișine coapte,
am prăjit pâine și-am băut ceai.